

РЕШЕНИЕ

№ 1773

гр. София, 15.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **9502** по описа за **2012** година докладвано от съдия Камелия Стоянова, и за да се произнесе взе предвид следното:

3

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от [фирма] против решение от 30.01.2012 г., постановено по НАХД № 15682/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 102 с-в. Със същото е потвърдено НП № 22-2202146/18.02.2011 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда [населено място], с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда, вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда, като съдът е намалил размера на имуществената санкция на 1500 лв.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Иска се да се отмени решението и да се отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – дирекция „Инспекция по труда” [населено място] изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 30.01.2012 г., постановено по НАХД № 15682/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 102 с-в е потвърдено НП № 22-2202146/18.02.2011 г. на директора на дирекция „Инспекция по труда [населено място], с което на [фирма] на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда, вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за нарушение по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда, като съдът е намалил размера на имуществената санкция на 1500 лв. От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 21.07.2008 г. управителят на [фирма] утвърдил вътрешни правила за организация на работната заплата в дружеството, в които били предвидено задължението на дружеството като работодател да изплаща работната заплата не по-късно от 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се начислява работната заплата (през който е положен трудът). На 18.02.2009 г. бил сключен трудов договор № 657/18.02.2009 г. между търговското дружество и Слави Г. З. като работник, по силата, на който Слави З. приел да изпълнява длъжността арматурист и съгласно чл. 2.3 от трудовия договор трудовото възнаграждение на работника се изплащало всеки месец на 25-то число. Трудовото правоотношение на посоченото лице с търговското дружество било прекратено на 30.06.2010 г. със заповед № 584/30.06.2010 г. на управителя на търговското дружество. В периода 17.01.2011 г. – 20.01.2011 г. била извършена проверка за спазване на разпоредбите на трудовото законодателство от търговското дружество, като сред констатираните нарушения на трудовото законодателство било и неизплащане срещу подпис на трудовото възнаграждение на лицето Слави Г. З. за положен труд през м. юни 2010 г. в нарушение на чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда и чл. 3 от вътрешните правила за работната заплата на търговското дружество. За нарушението бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено и наказателното постановление.

От правна страна СРС е приел, че наказателното постановление е издадено в съответствие с материалния закон. Приел е, че дружеството има качеството на работодател по смисъла на §1, т. 1 от Допълнителните разпоредби на Кодекса на труда и същото не е изпълнило задължението си по чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда, като е налице нарушение на трудовото законодателство, като нито към момента на извършване на проверката, нито в срока до 25.07.2010 г. дружеството не е изпълнило задължението си да изплати трудовото възнаграждение на своя работник Слави Г. З., с което е реализирало състава на административното нарушение от обективна страна.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Фактическата обстановка правилно е установена от първоинстанционния съд, страните не са имали и спор по фактите, а именно, че на 18.02.2009 г. бил сключен трудов договор № 657/18.02.2009 г. между търговското дружество и Слави Г. З. като работник, по силата, на който Слави З. приел да изпълнява длъжността арматурист и съгласно чл. 2.3 от трудовия договор трудовото възнаграждение на работника се изплащало всеки месец на 25-то число. Трудовото правоотношение на посоченото

лице с търговското дружество било прекратено на 30.06.2010 г. със заповед № 584/30.06.2010 г. на управителя на търговското дружество. В периода 17.01.2011 г. – 20.01.2011 г. била извършена проверка за спазване на разпоредбите на трудовото законодателство от търговското дружество, като сред констатираните нарушения на трудовото законодателство било и неизплащане срещу подпис на трудовото възнаграждение на лицето Слави Г. З. за положен труд през м. юни 2010 г. в нарушение на чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда и чл. 3 от вътрешните правила за работната заплата на търговското дружество. Съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. От събраните по делото доказателства се установява по несъмнен начин, че съобразно приетите от дружеството вътрешни правила за организация на работната заплата работодателят следва да изплаща работната заплата не по-късно от 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се начислява работната заплата. Правилни са направените от първоинстанционния съд изводи, че неполагането на подпис върху ведомостта за заплати за м. юни 2010 г., както и непредставянето на доказателства за изплащане на трудовото възнаграждение на Слави Г. З. прави обоснован извода, че такова плащане на уговореното между страните трудово възнаграждение по смисъла на чл. 128, т. 2 от К. на труда не е било извършено. Неоснователно е и оплакването, съдържащо се в жалбата за нарушение на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН. Съгласно чл. 40, ал. 3 от ЗАНН при липса на свидетели, присъствували при извършването или установяването на нарушението, или при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие, той се съставя в присъствието на двама други свидетели, като това изрично се отбелязва в него. Приложимостта на посочения текст предполага две възможности за съставяне на акта в отсъствието на свидетелите, които са присъствали при извършване на нарушението, като една от тези възможности е невъзможността актът да се състави в присъствието на свидетелите, които са присъствали при извършване на нарушението. Именно тази възможност законосъобразно е използвана от административно наказващия орган, като АУАН е съставен в присъствието на свидетели, които не са присъствали при извършването на нарушението.

Въз основа на изложеното, тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение следва да бъде оставено в сила.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила решение от 30.01.2012 г., постановено по НАХД № 15682/2011 г. на СРС, наказателно отделение, 102 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

